

Život farností 7-8

občasník pro farnosti Valašské Meziříčí, Lešná a Branky srpen 2006

Našla jsem povolání - zn. řeholní život

„Střípky Božího království, které na svět seslal Pán, sbírat chci srdcem svým, vychladlým...“ zaznělo v úvodní písni k mým věčným slibům a já jsem v tom momentě nabyla hluboké jistoty a radosti z mého povolání a z mého životního kroku. Ano, mé srdce je vychladlé, navyklé hledat své potěšení ve světě, ve věcech, které jsou podle mých představ a tužeb... ano, tuhleto chudobu a bídu žiju každodenně ve svém srdci... a přesto: Pán mne povolal. Abych sbírala střípky Jeho lásky a přinášela je druhým. Abych druhé obdarovala tím, čím mne obdaroval On sám.

Asi se ptáš, jak a kde jsem objevila své povolání? Začnu úplně od počátku. Pro ty, kdo mne neznají, jmenuji se Sr. M. Gracia Dvořáková O. Cist., je mi 31 let a už pátým rokem jsem v cisterciáckém klášteře v dalekém Dánsku, z toho 1,5 roku jsem byla na misiích v Německu. Věřit v Boha jsem začala až ve svých 18 letech, v 21 letech jsem přijala svátosti křtu, 1. sv. přijímání a biřmování a ve 26 letech jsem vstoupila do kláštera. Cesta zdánlivě rychlá a bezbolestná, ale opak je pravdou.

Mí rodičové se mnou nikdy o Bohu nemluví, snad kvůli komunismu, ale spíše proto, že sami neměli k němu vztah. Jenom dědeček nás, tedy všechna svá vnoučata, každý rok brával na Sv. Hostýn. Těšila jsem se jako dítě – velká perníková srdce a ten krásný kostelík a to bílé kolečko při mši – tak jsem ve svém srdci nazývala eucharistii a až dnes chápu, proč mne pokaždé fascinovalo, když kněz proměňoval hostii. Když mi bylo 5 let, potkali jsme poprvé v životě na Sv. Hostýně řeholní sestry. Hrály na kytaru a zpívaly. Ale obličej jedné byl jinačí než těch ostatních. Mohla jsem vztáhnout ruku a dotknout se Lásky. V tu chvíli jsem udělala něco, co bych dnes nazvala modlitbou. Šla jsem k té krásné Paní (Panně Marii) a prostě jsem ji prosila? „Paní, až já budu velká, budu stejná jako tato sestra.“ Dnes vím, že jsem se setkala tehdy s Ježíšem Kristem v druhém člověku, a toto setkání mne provázelo až do mého vstupu do kláštera.

Ale to neznamenalo, že jsem uvěřila v Boha. V 8 letech se mi rozvedli rodiče a můj dětský svět se zhroutil. Přestala jsem věřit v lásku, nebo spíš řečeno v lidskou lásku, mé

srdce svírala touha být milována a milovat, ale místo vstoupení do dané situace začala jsem se bránit nenávisí a tvrdostí. Zavřela jsem se do své bolesti a nikomu jsem nedovolila vstoupit do tajemství svého srdce. Navenek usměvavé dítě, ale moji rodičové a sestra by vám mohli povyprávět o mých záchvatech vzteku, o nerudnosti, o mém vzdoru vůči všemu. A přesto se vracela vzpomínka na setkání s tou řeholní sestrou. „Láska, musí existovat Láska, dejte mi k ní klíč!“ – křičelo mé srdce a křik mé bolesti byl vyslyšen.

Vše se pomalu začalo otevírat když mi bylo 15 let. Sametová revoluce mi dala část světla. Protože jsme doma nikdy nemluví, že existuje něco jiného než komunismus. V mém dětském světě se vytvořila představa, že komunismus je něco správného. A když přišla revoluce,

daroval mi Bůh světlo: komunismus je něco velmi zlého, ale to znamená, že musí existovat něco více!? V mém srdci se otevřela touha po odpovědi, po nalezení tohoto více. V té době jsem si zamilovala samotu v lesích a na horách. V 16 letech jsem potkala kluka, který mi řekl: „Ježíš je ten, kdo tě vytáhne ze všech tvých problémů.“ Tehdy jsem ještě nerozuměla, ale v mém srdci se rozhořel

plamínek té lásky, kterou jsem poznala v 5 letech.

Konečným bodem mého obrácení byla má maturita. Těsně před ní jsem se dostala do vnitřní krize, řekla bych existenční krize: „Odmaturuji a co bude s mým životem? ... Udělám vysokou a co?... Vdám se a co?“ Otázky v mém srdci se dotýkaly jediného: „Co je doopravdy smyslem života?“ Tři dny a tři noci se ve mně všechno vzpíralo. Nespala jsem, neměla jsem chuť k jídlu, nic mi nedávalo smysl. Tehdy jsem si vzpomněla: „Ježíš je ten, co tě vytáhne z tvých problémů“. Kdo je Ježíš, jsem nevěděla, ale věděla jsem, že dědeček má bibli.

dokončení na straně 7

Pouť do Říma, červen 2006

Bezmála devadesát lidí nastoupilo v pátek 2. června 2006 u Janáčkova divadla v Brně do poschodového autobusu.

Zástupci hnutí Cursillo, Modlitby matek a Modlitby otců se vydali společně na pouť do Říma. Z naší farnosti jely čtyři ženy ze společenství Modlitby matek.

Na sobotu 3. června si Svatý otec Benedikt XVI. pozval světovou hnutí. V České republice jich působí kolem dvaceti.

Vatikánský koncil před čtyřiceti lety dal zelenou hnutím v Církvi a ta se rozrostla po celém světě. Papež Jan Pavel II. si je do Vatikánu na společné setkání pozval poprvé před osmi lety. Letos se chystala oslava Ducha svatého – papež mezi hnutími církve a novými komunitami, které se zrodily.

V sobotu jsme už ve 14³⁰ přišli na Svatopetrské náměstí, proudily sem už tisíce lidí. I při takovém počtu – sešlo se tu 350 000 lidí – vše probíhalo pokojně a bez tlačenic. Lidé se připravovali na setkání a spojili se v mohutné prosbě: Veni sancte Spiritus... Zástupci více než 100 hnutí působících v celém světě přijali papežovo pozvání a zvali i Ducha svatého, který má být v centru všech společenství.

V 17³⁰ přijíždí Benedikt XVI. a náměstí ožije jásotem. Lidé spontánně vyjadřují velikou radost... U nás se někdy bojíme projevit radost. Když se někdo zasměje v kostele, bere se to skoro jako pohoršení. P. Čížkovský, který působil 40 let v Africe, se po návratu do naší vlasti nemohl smířit se smutnými lidmi v kostelích... Tu v Římě náměstí překypuje nepopsatelnou radostí... už za to díky, Bože!!! Víťame náměstka Kristova a zapomínáme na únavu.

Večerní chvály s papežem, který stojí v čele Církve (brány

pekelné ji nepřemohou...). Zaznívá zde: Je důležité, aby hnutí v Církvi existovala. Církev není uniformní, ale pluralitní, pluralita v Lásce...

Papež často cituje svého předchůdce: ‚Vy jste tváří dnešní Církve, vy jste budoucností, Církev žije ve společenstvích. Společenství musí být zdravým podhoubím, které prokvašuje někdy zvětralé farní společenství...‘ Společenství mají pomáhat kněžím, aby mohli oslovit všechny lidi (do farnosti paří i ti, kteří do kostela nechodí).

Veliká radost ve společenství světové Církve Kristovy. Neděle – Slavnost Seslání Ducha svatého. Svatý otec připomíná: Duch svatý je ten, který hýbe vším. Od stvoření světa, kdy se vznášel nad vodami, nad nicotou... Duch obnovuje tělo, dává kvalitu tělu... Podílí se na obnově světa, svět je v Božích rukách. Duch nás vede k pravdě a ke svobodě. Svoboda a pravda je v Bohu a skrze ducha se dostává do nás, mezi lidi! Slavnostní požehnání posílá papež nejen nám přítomným, ale i k nám domů, do našich rodin!

Odjíždíme unavení, šťastní, posílení, děkujeme Bohu za všechno, co nám dal tímto setkáním poznat, za požehnání... Na dálnici zastavujeme na pravidelnou přestávku. Po ranní hygieně, zahřátí horkým čajem nastupujeme do autobusu, který nás bezpečně veze domů.. Čekáme na jednoho pána, někde se zdržel. Za pár minut se objevil s kyticí krásných lučních květů. Tmavě fialové květy lemují kopretiny, pečlivě uvázané. ‚Promiňte, museli jste čekat,‘ omlouval se opozdilec. Ptaly jsme se, komu takovou krásnou kytičku veze. ‚Z každé pouti vezu pozdrav Panně Marii,‘ řekl tiše. Pane, děkujeme.

Zdeňka Krupičková

Česká televize začne vysílat křesťanský magazín EXIT 316

Česká televize připravila pro mladé nový křesťanský týdeník EXIT 316. Sedmáctidílný magazín bude Česká televize vysílat každou středu. První díl začíná ve středu 6. září 2006 na 2. programu (ČT2) od 1805 hodin.

Magazín EXIT 316 chce především nabídnout možnost hledání alternativního řešení aktuálních problémů mladých lidí v tradičním hodnotovém systému Evropy. Pořad chce teenagerům připomenout, že evropská civilizace vyrostla z biblických kořenů a vnímá tuto skutečnost jako přednost, nikoli jako handicap. Dává prostor lidem, kteří v biblických hodnotách nacházejí zajímavou alternativu, které jejich život baví, kteří se dovedou porvat s jeho problémy a nebojí se třeba i přiznat vlastní selhání.

Jednotlivé díly EXITu jsou věnovány etickým problémům, se kterými se mnozí mladí lidé běžně potkávají. Úvodní část upozorňuje, že to, co člověk vidí, ještě nemusí být celá skutečnost. Poté přijdou na řadu třeba láska, přátelství, odpuštění, zklamání, strach, sex, hněv, úspěch či smysl života. Forma pořadu vychází vstříc cílové věkové skupině diváků, proto se na obrazovce objeví mnohé prvky současné kul-

tury ulice jako například break dance, pearcing nebo skateboard. Divák také narazí na neklidnou kameru, rychlé střihy a rytmičnou hudbu.

Osmnáctiminutový publicisticko–vzdělávací týdeník má pevný rámeček. Bude obsahovat ankety, ve kterých se objeví i mediálně známé osobnosti jako Aňa Geislerová, Richard Krajčo, Anna K. nebo Jiří Stivín. Se svým příběhem vystoupí lidé s pohnutým osudem. Například žena, která celé dětství toužila poznat svého otce a po dosažení dospělosti ho našla za oceánem. Zkušenost chlapce, kterého rodina jeho učitelky bez rozpaků přijala mezi sebe a dala mu prožít, co ve své vlastní rodině nikdy nepoznal. Přiznání otce, který prosil o odpuštění své dvě dcery. Výpověď dívky, která si na snowboardu zlomila páteř. Nebudou chybět výpovědi osobností, které poukážou na biblické postoje či hudební klipy.

Celý cyklus moderují Aleš Juchelka a Johanka Veselá. Projekt vzniká z iniciativy a pod dramaturgickým vedením Centra náboženské tvorby ČT, Televizního studia Brno. Jeho výrobcem a nositelem copyrightu je pak Křesťanská akademie mladých (KAM), která pořad vyrábí ve firmě ZoomFILM Production.

Převzato z TS ČBK – <http://tisk.cirkev.cz>

Svatý Dominik – muž slova

Počátkem srpna si církev liturgickou památkou připomněla významného muže svých dějin. Je jím svatý Dominik, zakladatel kazatelského neboli dominikánského řádu. Je to den jistě významný pro členy samotného řádu. Ale čím může být tento muž, který žil na přelomu 12. a 13. století, aktuální pro dnešní dobu, tak vzdálenou od té jeho?

Povolání svatého Dominika ke kazatelské službě se postupně rodilo při setkávání s bludaři. Jednalo se především o katary na jihu Francie. Protagonisté tohoto duchovního směru vystupovali navenek velmi působivě. Jejich přísný styl života a nasazení pro věc získávalo četné přívržence. Katarské učení bylo silně dualistické. Celý hmotný svět považovalo za špatný a nepřátelský vůči Bohu. Proto bylo potřeba co nejvíc se z něho vymanit. Takový postoj k realitě měl opravdu zhoubné následky nejen v duchovní oblasti, ale promítal se negativně také do praktického života jednotlivců a jejich rodin, paralyzoval život obcí a celé společnosti vůbec. Dominik při konfrontaci se světem mylných nauk pochopil, jak dalekosáhlé důsledky mají bludy. Vlastně už tehdy šlo o teoretické omyly. Nesprávná náboženská a filozofická východiska byla příčinou široké destrukce jak na duchovní, tak na vnější rovině. Pro naši dobu je Dominik inspirací svým pronikavým vhledem do věcí. Současný svět se potýká s mnoha závažnými problémy a otázkami. Kdybychom měli zmínit jen ty nejpálčivější, mluvili bychom o úctě k životu od početí až po jeho přirozený konec, o hledání úniku z životních problémů užíváním drog, o nestálosti partnerských vztahů a krizi rodiny, a neměli bychom zapomenout ani na stav politického života, zacházení s životním prostředím, problém hladu a násilí ve světě a mnoho dalších. Ani zdaleka se nejedná jen o praktické záležitosti, jak to či ono zařídit nebo udělat. Za všemi těmito bolestmi našeho světa stojí teoretické postoje a mnoho problémů vyplývá z teoretických omylů dnešní doby. Kromě toho, že mohou oprávněně existovat různé názory, mohou se jednotlivci i celé skupiny lidí mýlit. Je povoláním křesťanů, aby ve světle víry pomáhali svým současníkům pochopit pravý smysl světa i jednotlivého člověka v jeho osobní důstojnosti.

Ještě dříve než Dominik začal své misijní a kazatelské poslání, byl hluboce zakořeněn v Božím slově. Často ho četl a rozjímal. Kazatel pravdy, jímž Dominik byl, čerpal vnitřní jistotu z Kristova evangelia. Díky ponoření do hlubin Božího zjevení věděl, kde má člověk hledat pravdu. A nebál se mít pravdu. Neopíral se přitom o sebe, ale bezmezně důvěřoval Bohu. Jeho životopisci vypravují, jak jednou sám navrhl, že sepíše své argumenty, a k témuž vyběhl i své protivníky. Pravdivost měla posoudit, jak bychom dnes řekli, nezávislá komise. Když se nemohla rozhodnout, komise navrhla, aby byly oba spisky vhozeny do ohně. Ten pak, který neshoří, obsahuje pravdivou nauku. Dominik se ne-

bál přistoupit na takový riskantní návrh, protože si byl jist pravdou a důvěřoval v Boha, který může konat i zázraky. Není nutné dále vyprávět, jak to všechno dopadlo, či spis odolal plamenům...

Pravda je v naší době ošemetným tématem. Když by snad někdo s jistotou tvrdil, že má pravdu, bude to považováno za cosi jaksi nepatřičného. A když byl měl navíc tu drzost, že by tvrdil, že jeho pravda znamená nepravdivost postojů a názorů někoho jiného, tak to už bude něco zcela nepřijatelného. Mít pravdu vyžaduje mít také odvahu. Jsou otázky, na které my křesťané známe pravdivou odpověď, nebo alespoň víme, kterým směrem se vydat, abychom se pravdě přiblížili. Nemáme pravdu, protože jsme snad chytřejší či morálně lepší než ostatní. Poznáváme pravdu, protože jsme ji přijali od Boha, který jediný je Pravda. Nemáme ani zdaleka odpovědi na všechny otázky a problémy naší doby. Ale v těch nejdůležitějších věcech nám Boží slovo dává dostatek světla, abychom se mohli orientovat. Orientovat se znamená také moci vykročit správným směrem.

Jak ovšem lidem naší doby pravdu sdělit, aby ji dokázali přijmout? Svatý Dominik se rázně stavěl proti prosazování pravdy násilím. Jeho největším utrpením bylo, když viděl, že mocní lidé jeho doby chtěli prosazovat pravdu raději silou zbraní než silou argumentů. Známa je příhoda z počátku Dominikova kazatelského působení, kdy celou noc diskutovat s hostinským, u něhož se ubytoval, místo toho, aby se oddal odpočinku. Až nad ránem se hostinský nechal přesvědčit a bludné názory opustil. Z této zkušenosti se zrodila Dominikova metoda hlásání evangelia. S neúnavnou vytrvalostí diskutoval se svými odpůrci, rozmlouval s nimi s pověstnou laskavostí, hledal způsoby, jak je citlivě přivést ke správnému poznání. Ani zdaleka nebyly všechny jeho rozhovory s lidmi jiného přesvědčení úspěšné. Byl nejednou odmítnut nebo dokonce zsměšněn. Dostával se často do nebezpečných situací. Nic ho ale nedokázalo odradit od úsilí mluvit s lidmi. Především však neustále rozmlouval s Bohem, aby potom dokázal mluvit s lidmi, kteří jsou všichni Božími dětmi. Dnes se mnoho mluví o dialogu: ekumenickém, mezináboženském, s občanskou společností a vědeckým světem a ještě v mnoha dalších formách. Nestačí jen o nutnosti dialogu mluvit, je nutné ho především vést. Dominik se nebál do rozhovoru s druhými vstoupit, či spíše sám byl jeho iniciátorem a k hovorům pobízel. Neměl dopředu jasno v tom, jak bude se svými partnery hovořit, ale měl jasno v tom, kam je chce přivést. Jeho touhou bylo ukázat všem lidem cestu k poznání pravdy, pravdy nikoli své, ale pravdy, kterou přijal od vtěleného Slova. Je to pravda o Bohu, pravda o člověku a především pravda pro každého člověka.

Svatý Dominik byl celou svou bytostí mužem Slova, které o sobě prohlásilo, že je Pravda. Dominik znal hodnotu pravdy, věděl, kde ji hledat, a ukázal nám, jak k ní přivádět druhé.

*Benedikt Mohelník, OP
Převzato z Radio Vaticana*

Charita informuje

Žáci z Valašského Meziříčí se mohou pochlubit

Již podruhé uspořádali žáci ZŠ Křížná ve Valašském Meziříčí na své škole sbírku oblečení a hraček. Tyto věci byly určeny – jak jinak – pro charitní šatník, přes který se dostanou k potřebným lidem u nás i v zahraničí.

Někdo si možná řekne, že přinést staré oblečení do Charity zase není tak velká zásluha. Je to ale cesta, jak může pomáhat téměř každý a to i děti.

Nejcennější na této sbírce je však to, že s nápadem uspořádat ji nepřišel nikdo z pracovníků Charity nebo učitelů, ale přišli s ním sami žáci. Poděkovat jim chci (nejen) za oblečení, které přinesli, ale hlavně za jejich ochotu pomoci druhému člověku. Také velmi děkujeme rodičům a učitelům, kteří vedou děti k vzájemné nezištné pomoci.

Kateřina Kalčáková

Dobrovolnické centrum ADRA a Charita Valašské Meziříčí děkovaly

Dne 14. června se v prostorách Charity Valašské Meziříčí uskutečnilo Poděkování dobrovolníkům, kteří svou činnost vykonávají v Charitě Valašské Meziříčí.

Většina dobrovolníků má smlouvu o dobrovolnické činnosti uzavřenu s Dobrovolnickým centrem ADRA; proto jsme toto poděkování uspořádali ve spolupráci s DC ADRA.

Poděkování bylo vlastně takové neformální přátelské posezení, povídání a supervize dohromady. Provázel je p. František Tomanec z DC ADRA, závěrem všem dob-

rovolníkům poděkovala paní ředitelka Charity Valašské Meziříčí, Mgr. Zdislava Odstrčilová, dobrovolníci převzali děkovnou plaketu, knihu a sladkosti.

Naše organizace se bez práce dobrovolníků neobejde. V současné době jich u nás tuto službu vykonává přes čtyřicet. Nejvíce jich pracuje v Azylovém domě pro matky s dětmi, kde vyplňují volný čas dětí našich klientek, ať už jde o volnočasové aktivity, doučování či pomoc našim zaměstnancům s provozními záležitostmi. Rovněž velký počet dobrovolníků působí i v Komunitním centru Zeferino, kde také vedou volnočasové aktivity romských dětí a doučování. V charitním šatníku dobrovolníci třídí šatstvo. Také je dobrovolnické práce využíváno v psaní anglických dopisů v rámci projektu Adopce na dálku, při výrobě propagačních materiálů i v administrativě. Dobrovolníci nám pomáhají i s Tříkrálovou sbírkou, ale pro tyto dobrovolníky pořádáme poděkování zvlášť.

Machalská Lenka

Sbírka na pomoc obětem zemětřesení v Indonésii

V neděli 25. června po všech mších ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Valašském Meziříčí proběhla sbírka na pomoc obětem zemětřesení v Indonésii. Při této sbírce jste přispěli do pokladniček označeným logem Charity částkou 23 700,50 Kč. Celá tato částka byla odeslána na konto Indonésie SČKCH. Po odeslání sbírky jste na tento účel přispěli částkou 200 Kč. Tato částka bude dodatečně odeslána na konto SČKCH Indonésie. Všem, kteří jste lidem postiženým přírodní katastrofou v Indonésii touto sbírkou pomohli, upřímně děkujeme.

Sylvia Táborská

Den otevřených dveří a požehnání prostor Centra služeb pro lidi bez domova

Charita Val. Meziříčí srdečně zve všechny lidi dobré vůle 12. září na Den otevřených dveří spojený s požehnáním Centra služeb pro lidi bez domova na ulici Zámecká (vedle mlékárny). Od 8⁰⁰ do 17⁰⁰ budete moci zhlédnout výstavu obrazů a prohlédnout si prostory Denního centra pro lidi bez domova.

V 15⁰⁰ bude slavnostní mše svatá v kostele svatého Jakuba v Krásně s o. arcibiskupem Janem Graubnerem. Po skončení mše (přibližně v 16³⁰) proběhne slavnostní požehnání prostor Centra služeb pro lidi bez domova. Na Vaši návštěvu se těší jeho zaměstnanci.

Jana Uličná, vedoucí služeb pro lidi bez domova

V neděli 17. září proběhne ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie sbírka na Centrum služeb pro lidi bez domova. Děkujeme Vám za jakýkoliv finanční příspěvek. Pokud na Váš příspěvek budete chtít darovací smlouvu, kontaktujte prosím Sylvii Táborskou, telefon 571 619 981 nebo 605 179 402.

Festival mládeže v Medžugorji

Ve dnech 29. července až 7. srpna se konal festival mládeže v Medžugorji. Na festival jsem jela poprvé a doufám, že ne naposled. Nedovedla jsem si představit, co mě čeká a měla smíšené pocity, ale nyní jsem ráda, že jsem jela – stálo to za to.

Cestou do Medžugorje jsme se zastavili v Chorvatsku, kde jsme společně slavili mši svatou. Další zastávkou byla pobřežní pláž, kde jsme strávili téměř celé odpoledne. Po příjemném osvěžení jsme konečně dojeli do cíle. Po ubytování v apartmánech, některé ve stanech, jsme obhlédli areál kolem kostela. Pomalu se začalo stmívat a zapadající slunce ozářilo sochu Panny Marie, osvětlenou stovkami svíček, které jsme si koupili a přidali k ostatním.

Každé dopoledne a odpoledne jsme chodili na přednášky, které se střídaly s nejrůznějšími písničkami. Nebyly to přednášky, kde člověk jen pasivně poslouchá, ale byli jsme nuceni k aktivní účasti. Vyslechli jsme i různá svědectví. Například jak se z člověka závislého na drogách stal milující manžel a dobrý otec. Dopolední přednáška vždy končila ve 12⁰⁰ a odpolední program začínal až v 16⁰⁰, takže jsme

měli hodně volného času. Program jsme si zpestřili i ovocnou párty; každý přinesl nějaký druh ovoce a společně jsme pak hodovali... Přišli k nám i nezvaní hosté, jako byly vosy či mravenci. Po odpolední přednášce vždy následoval růženec,

mše svatá a adorace. Místo adorace se některý den konal koncert nebo divadelní vystoupení členů komunity. Po odpoledním programu, který končil asi kolem 22 hodiny, někdy i později, jsme se vraceli do apartmánů nebo do stanů.

Poslední noc v Medžugorji jsme

vystoupili na kopec Križevac, kde se konala při svítání mše svatá. Když jsme sešli dolů, už na nás čekal autobus. Při zpáteční cestě jsme se zastavili u vodopádu,

bylo tam moc krásně. Po osvěžení jsem pokračovali v cestě – směr domov. Na nádraží už nás očekávaly naše rodiny. Tak příště zase třeba AHOJ!

Kristýna Cahová

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

O důstojnosti člověka

„Bůh stvořil člověka k neporušitelnosti a učinil ho obrazem vlastní nepomíjivosti“ (*Mdr 2, 23*).

Proč tě, člověče, hluboce uráží, když tě někdo chce využít jako pouhý nástroj k prosazení svých zájmů? Proč se v takových situacích vždy pohotově dovoláváš své lidské důstojnosti? Tvé rozhořčení je spravedlivé, neboť lidská osoba je posvátná a nedotknutelná.

Víš ale, odkud tato důstojnost pochází? Kde jsou její kořeny? Materialisté považují člověka za živočicha, který sice stojí o nějaký ten stupínek výš než ostatní tvorstvo, ale pro nějakou „posvátnost“ nevidí důvod. Pokud by ovšem s nimi někdo chtěl zacházet jen jako s vyššími živočichy, i oni se okamžitě odvolají na nedotknutelnost práv lidské osoby.

Biologické hledisko samo o sobě k uznání nadřazenosti člověka nad ostatní přírodou nestačí. Nedokáže zdůvodnit: – právo na život, který je pro druhé břemenem a společností nic nepřináší;

– právo být ošetřen a léčen, i když z této činnosti hrozí druhým nebezpečí;

– právo na manželství i přes riziko, že se z něho narodí postižené dítě;

– právo myslet a jednat svobodně, oponovat, nesouhlasit s většinou.

Zvíře se zabíjí, usmrcuje, vyřazuje, pokud jeho život přestane být rentabilní nebo pokud je to nutné. Člověk ne! Jeho práva ovšem nejsou žádným velkodušným darem státu, vědy, politiky...

Lidská důstojnost je důsledkem podobnosti člověka s Bohem. Jako Bůh je pánem sama sebe, tak i člověk je pánem sebe, svého přesvědčení, svých rozhodnutí, své volby. A je odpovědný za své myšlenky, za své skutky.

Bůh je Tvůrcem. I člověk tvoří: své koncepce, svá díla ve vědě, v technice, v umění...

Bůh je absolutním cílem veškeré reality. Jemu je všechno podřízeno, jemu má všechno sloužit. V přirozeném řádu je cílem stvoření člověk. Má vládnout stvořenému světu. Bůh mu dal všechno k dispozici: zemi, prostor, čas, oblohu, půdu, vodu, nerosty, rostliny, zvířata...; vše je tu pro člověka, ne naopak! Také stát, věda, technika, ekonomika, umění. Skrže toto všechno a ve všem má člověk sloužit Bohu. Nemůže být podroben ničemu, co je s touto službou v rozporu. To je rozhodující důvod posvátnosti a nedotknutelnosti lidské osoby.

Tvou prvořadou starostí, člověče, musí být, abys v sobě uchovával neporušený obraz Boží! V sobě! Ve svém srdci, ve svém duchu! Aby se tvé myšlenky, záliby, slova, činy stále více podobaly myšlence Boží – Ježíši Kristu.

o. Jaroslav Kašpar

Modlitby matek

„Modlitby matek jsou stoupnutím na vodu, krok víry...při odevzdávání děti Bohu získáváme osobní zkušenost s věrností Boží. Je to proces, k tomu dorůstáme a je to osvobozující pro nás i naše děti. Uvědomujeme si, že děti nejsou naším osobním vlastnictvím, jsou nám svěřeny dočasně a podle toho bychom se k nim měly chovat. Je dobré, když si to uvědomí mladé maminky, ale je to i velmi osvobozující pro starší maminky, které si uvědomují, kolik toho v životě, ve výchově dětí zanedbaly...“ říká R. Fialová.

A Bůh uzdravuje, vrací děti na správné cesty, ale na nás je, abychom trpělivě čekaly a důvěřovaly. Modlitby matek jsou o důvěře.

Během deseti let se Modlitby matek rozšířily do 80 zemí světa. Zakladatelka hnutí Veronika z Anglie mluvila o tom, jak se modlila dřív a jaké je to teď...dřív přišla před kříž, klekla si a řekla Bohu všechno, co si přeje pro své děti a co má Bůh udělat. Odešla od modlitby a bála se stejně jako předtím. Poznala však, že Bůh chce něco jiného: Bůh nechce, abychom jen prosily, chce abychom se modlily k Duchu svatému, abychom odpouštěly, prosily za odpuštění, za ochranu, děkovaly za všechno, co Pán v našich životech učinil. Abychom ho celým srdcem chválily a až potom mu s velkou důvěrou odevzdaly své děti. S důvěrou, že On ví, co je pro naše děti nejlepší. Když to tak Veronika udělala, odcházela od modlitby úplně beze strachu, vůbec se nebála, protože dala své děti do těch nejlepších rukou.

Marie Štěpančíková

Znovuobjevit Boha s lidskou tváří

Interview Benedikta XVI. u příležitosti zářijové cesty do Německa

O stále menší návštěvnosti bohoslužeb v západním světě

V západním světě dnes zakoušíme novou vlnu drastického osvícenství či laicity, chcete-li to tak nazvat. Věřit se stalo těžké, protože svět, s nímž se setkáváme, je zcela vytvořen námi a Bůh se v něm takřka vůbec nevyskytuje. Nepijeme z pramene, nýbrž z toho, co máme v zásobě. Lidé si vytvořili svět, a najít Boha za ním se stalo obtížné. To tedy není specifikum Německa, nýbrž něco, co se projevuje v celém světě, především v západním světě. Na druhé straně nyní Západ přichází do silného styku s jinými kulturami, v nichž je původní náboženský prvek velmi silný, a které se děsí chladu vůči Bohu, s nímž se na Západě setkávají.

Ale i z toho, co je vlastní člověku na Západě, i v Německu, stále znovu vystupuje otázka po něčem větším. Vidíme to u mladých, kteří hledají „něco víc“. Opět se vrací „fenomén náboženství“, jak se říká, i když to hledání je spíše tápavé. Znovu se tím však stává zjevnou Církev a víra se nabízí jako odpověď.

Speciální poselství pro mladé lidi

Rád bych především řekl, že mne těší, že jsou mladí lidé, kteří chtějí být spolu, kteří chtějí být spolu ve víře a kteří chtějí něco dobrého dělat. Vždyť ochota k dobrému je v mládeži velmi silná. Existuje tolik dobrovolnických organizací. Snaha hledat v nouzi tohoto světa a také něco dokázat – to je něco velkého. V tom je chci povzbuzovat. To by byl první podnět: Dělejte to dál! Hledejte příležitosti konat dobro!

Mladí lidé jsou velkomyslní, ale riziko zavázat se na celý život, ať už v manželství, nebo v kněžství – toho se lekají. Svět je v dramatickém pohybu a já mám nyní rozhodnout o celém svém životě s jeho budoucími nedozírnými událostmi. Nespoutávám zde svoji svobodu a neubírám si něco ze své pohyblivosti? - Vzbudit odvahu a odvážit se koneč-

ných rozhodnutí teprve umožňuje růst a pohyb kupředu. Velká životní rozhodnutí neničí svobodu, nýbrž dávají jí v prostoru ten správný směr. Riskovat tento takřka neodvratitelný skok, a tím teprve správně přijmout celý život, to bych moc rád předával.

O ekumenickém soužití

Nejprve bychom se měli společně snažit o to, abychom v této společnosti jasně vytyčili etické směrnice, sami je našli a uskutečňovali, a tak dávali společnosti etickou soudržnost, bez níž se nemohou uskutečnit politické cíle: spravedlnost pro všechny a pokojné soužití. A tady se děje už hodně.

Tváří v tvář velkým mravním výzvám jsme tímto způsobem opravdu navzájem spojeni společným křesťanským základem. A dále pak, přirozeně, vydáváme svědectví Bohu ve světě, který ho jen stěží nalézá. Jak jsme říkali: činíme viditelným Boha s lidskou tváří Ježíše Krista a umožňujeme tak lidem přístup k pramenům, bez nichž morálka zakrní a ztratí svá měřítka, a rozdáváme také radost, že nejsme ve světě izolováni. Teprve tak vzniká radost nad velikostí člověka, že není nějaký zmetek evoluce, nýbrž Boží obraz. V těchto dvou rovinách: vysoká etická měřítka a z nich a na nich ukazovat přítomnost Boha, konkrétního Boha. A když to děláme a především se podle toho snažíme v jednotlivých seskupeních víru žít, ne částečně, nýbrž z jejich nehlubších základů, pak sice nedojdeme tak rychle k zevnější jednotě, ale budeme potom zrát k vnitřní jednotě, která, dá-li Bůh, dostane jednoho dne také vnější formu.

Křesťanství je pozitivní volba

Křesťanství, katolicismus není nějaká sbírka zákazů, nýbrž pozitivní volba. A vidět to je naprosto důležité, neboť to téměř zcela zmizelo z obzoru. Slyšelo se už tolikrát, co se nesmí, že nyní se musí říkat: My máme pozitivní pojetí, že muž a žena jsou stvořeni navzájem pro sebe, že celá škála sexuality (eros, agape) má rozměry lásky a že tímto způsobem pak manželství roste jako oblažující společenství muže a ženy a dále jako rodina a že se tak uskutečňuje kontinuita generací i smíření mezi generacemi, a mohou se tak potom

setkávat i celé kultury. Je tedy důležité ukázat nejdříve, co chceme. Pak teprve lze vidět, proč něco nechceme. Já myslím, že je to určitě vidět, že to není katolický vynález, že muž a žena jsou stvořeni navzájem pro sebe, aby lidstvo žilo; vřdyť to vědí všechny kultury. Co se týká umělého portrátu, nepatří do šestého přikázání, nýbrž do pátého: „Nezabiješ!“ A měli bychom samozřejmě předpokládat a musíme to vřdy znovu zdůrazňovat, že člověk začíná v matčině lůně a zůstává člověkem až do svého posledního výdechu. Pán musí být vřdy respektován jako člověk. Avšak to lze nahlédnout jen tehdy, pokud je předtím řečeno to pozitivní.

Role žen v církvi

Víte, že nejsme vírou i ustanovením apoštolského sboru určeni a necítíme se zmocnění k tomu, udělovat ženám kněžské svěcení. Ale nelze si také myslet, že v církvi je „někdo“ pouze ten, kdo je knězem. V dějinách církve existují mnohá poslání a funkce. Od sester církevních Otců počínaje až do středověku, kdy velké ženy plnily velmi rozhodující úkoly, až do nové doby. Pomysleme na Hildegardu z Bingen, jež mocně protestovala proti biskupům i papeži, a Kateřinu Sienskou a Brigitu Švédskou. V nových dobách musí ženy a musíme vřdy znovu i my spolu s nimi hledat pro ně správné místo.

Žádost o humorné historky

(smích). Nejsem člověk, kterého napadají vtipy jak na běží-

cím pásu. Avšak vidět to veselé v životě a vidět na něm radostnou stránku a nebrat všechno hrozné tragicky, to je pro mne velmi důležité a řekl bych pro můj úřad také potřebné. Jeden autor řekl: andělé mohou létat, protože se berou na lehkou váhu. I my můžeme trochu takřka létat, když se nebudeme brát tak moc vážně.

O vztahu kardinála Ratzingera a papeže Benedikta XVI.

Já jsem byl již vícekrát rozdělován na dřívějšího profesora a na pozdějšího profesora, na dřívějšího a pozdějšího kardinála. Nyní k tomu přistupuje další dělení. Přirozené že okolnosti a situace také člověka utvářejí, protože jsou tu různé odpovědnosti. Řekněme že můj základní naturel (přirozená povaha, svéráznost) a také moje základní vize se vyvíjely, ale ve všech podstatných věcech jsem zůstal identický – těší mě, že jsou nyní vnímány také stránky, které dříve vnímány nebyly.

O požitku z papežského úřadu

(smích) To by bylo trochu mnoho, protože je to přece jen namáhavé. Ale každopádně se snažím nacházet v tom radost.

Převzato z Radio Vaticana

Celý záznam rozhovoru najdete na webových stránkách české sekce Rádia Vatikán <http://www.radiovaticana.cz>

Našla jsem povolání – zn. řeholní život

dokončení ze strany 1

Odjela jsem k dědečkovi a babičce a začala číst převyprávěná evangelia. Po celonočním čtení jsem věděla o jediném: Bůh existuje, a v mém životě. Nastalo nové dobrodružství, které má hluboký smysl a které nikdy nekončí – objevit kým je Bůh a kolik lásky skrze přijetí od Něho mohu darovat druhým. A kdo se setkal ve svém srdci s láskou Boha, ví, že tato Láska každým dnem roste a nikdy nebude mít konec.

Po maturitě jsem vystudovala vysokou školu, byla jsem tehdy zamilovaná a toužila se vdát a mít alespoň 10 dětí. Ale Pán volal hlasitěji a hlasitěji. Po vysoké škole jsem se rozhodla vstoupit k saleziánkám, ale scházelo mi 5 let od křtu, což požaduje naše církev. Rozhodla jsem se vytrvat. Vrátila jsem se do svého rodného města, začala pracovat v Charitě, vstoupila do neokatechumenátního společenství a čekala, co Pán v mém životě připraví. Práce v Charitě byla a zůstala mou velikou láskou, ale otevřela mi nový obzor v mém srdci. Pomáhat druhým je úžasné, ale to nestačí. Mým povoláním je modlitba, tedy kontemplace, a ne činnost. Ale co při mojí činorodé povaze?! V téhle otázce mi dala odpověď Neokatechumenátní cesta. Skrze pouť do Izraele v jubilejním roce jsem zakusila, že činorodá povaha není překážkou kontemplace a že existují řády, které se řídí slovy: „Modli se a pracuj!“

A tak jsem se skrze Neokatechumenátní cestu dostala na

zkušenou do cisterciáckého kláštera v dalekém Dánsku a zde jsem prožila totéž, jako když mi bylo pět let. Bůh je úžasný – dává více, než si umíme představit. A tak můj den začíná ve 4¹⁵ modlitbou a končí v 19⁰⁰ modlitbou, sedmkrát za den nás svolává zvon k modlitbě, mezi tím je práce a studium, ale především mlčení, které je tím největším darem, v němž můžeme být společně s Bohem. Jenom ½ hodiny večer máme možnost si popovídat v rekreaci a sdílet radost z toho, že jsme součástí Boží rodiny a naše srdce bijí pro Církev. Žijeme z darů lidí, nemáme nějakou konkrétní aktivní činnost, kterou bychom si vydělávaly. A Bůh se stará skrze všechna ta otevřená srdce.

Před necelým měsícem jsem složila věčné sliby, ale to neznamená, že jsem na konci, ale právě naopak – na začátku. Mé srdce zná Boha tak krátkou dobu – jenom 10 let jsem křesťankou, ale milost, která prochází – ta je úžasná. Modlete se za mne, ať vytrvám ve věrnosti, lidské srdce je tak nestálé. I já Vás nesu všechny v modlitbě. Budete-li potřebovat konkrétní modlitbu, napište mi – to je mým životním povoláním.

Všechny vás ve svém srdci objímám!
S láskou Vaše Sr. M. Gracia O. Cist.
Maria Hjerte Abbedi
Maria Hjerte Engen 1
DK – 8500 Gjerrild/Grena

Mariánské informace

Na pouť Fatimského apoštolátu do Medžugorje ve dnech 11. 9.–17. 9. 2006 se uvolnilo několik míst. Případní zájemci ať se mi urychleně ohlásí. Prosím o modlitební doprovázení při naší pouti.

Národní konference Fatimského apoštolátu proběhne v ČM Fatimě Koclířov ve dnech 7.–8. 10. 2006. Na hlavní den sobotu 7. 10. pojedou autobus. Je nutno se přihlásit včas u Jaroslavy Krutílkové.

Václav Chládek

Svatost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Jiří Vičan Kateřina Mrosková
Vidče 429 Bynina 168

Daniel Kovařík Helena Turečková
Lešná 125 Poličná 141

Martin Gajdoš Jana Mužíková
Krhová 63 Podlesí 247

Branky

Zdeněk Dohnal Šárka Holcová
Hustopeče n. /B. 249 Police 75

Křest přijali

Lešná

Nikola Klanicová Anna Marie Ludmila Šuláková
Jakub Malý Pavel Bohuslav Pernický

Valašské Meziříčí

Vanesa Marie Dulková Miroslava Mikulenková
David Novák Natálie Marie Barešová
Martin Pio Koryčanský Jitka Marta Chovancová
Ondřej Stančík Johana Šustková
Jan Španěl Lucie Hrušková
Anna Pavlíková Karolína Burdová
Matouš Ladislav Ryšica Vendula Vaculová

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Marie Maléřová *22. 6. 1915 +13. 6. 2006, Brno, Potocká 22
Marie Václavková *26. 11. 1936 +17. 6. 2006, Blahoslavova 991
Václav Dorotík *1. 10. 1940 +25. 6. 2006, U Kasáren 701
Božena Hrachovcová *13. 6. 1932 +24. 6. 2006, Krhová 40
Jiřina Žáková *12. 2. 1924 +27. 6. 2006, Jasenice 65
Ludmila Šimčíková *2. 9. 1921 +29. 6. 2006, Zašovská 724
Anna Tichánková *11. 12. 1943 +4. 7. 2006, Havlíčkova 1172

Nepřehlédněte

Nejen pro všechny světlušky a skautky

Tábor je za námi, prázdniny nám pomalu končí a nový školní rok se nezadržitelně blíží. A s ním i doba, kdy se opět začneme pravidelně scházet na našich skautských schůzkách. Poprvé se v novém školním roce sejdou společně všechny skautky i světlušky v úterý 5. září 2006 v 16 hodin v klubovně na faře.

Zároveň chci oslovit všechna děvčata, která o našem skautu již možná slyšela z vyprávění svých kamarádek a zatím mezi nás nenašla cestu, ale i ta, která o náš ještě ani neslyšela – přijďte se i vy podívat mezi nás; vyzkoušet si, co takový skauting obnáší, a pomoci nám vytvořit partu děvčat, která budou chtít spolu trávit svůj volný čas. Kromě schůzek totiž chodíme na výlety, na bazén, vícedenní akce a o prázdninách vše opět završíme táborem. O tom, jak se nám ten letošní povedl, si budete moci přeciť přístě.

Ivana Malušková

Malá schola

Upozorňujeme všechny, kteří zpívají v malé schóle, že začínáme zpívat od první říjnové neděle, to je 1. října. Sraz v učebně na faře v 9⁴⁵.

Rovněž zveme všechny kluky a holky ve věku 6 až 14 let se zájmem o zpěv, aby neváhali a přišli také mezi nás a pomohli nám svým zpěvem při mši svaté společně chválit a oslavovat našeho Pána.

Kristýna Gilarová

Jan Rušar *9. 10. 1941 +13. 7. 2006, Podlesí 105
Helena Holcová *21. 5. 1949 +14. 7. 2006, Nad tratí 424
Drahoslava Dvořáčková *27. 12. 1928 +17. 7. 2006, Na Šišťotě 276
Gabriela Stodůlková *9. 6. 2006 +19. 7. 2006, Blahoslavova 5
Olga Kyvalová *14. 7. 1945 +20. 7. 2006, U Střelnice 401
Antonie Slavětínská *13. 6. 1921 +22. 7. 2006, Poličná 71
Zdenek Mužík *1. 7. 1940 +24. 7. 2006, Sklářská 604
Antonie Mužíková *19. 12. 1912 +25. 7. 2006, Soběšovice 28
Marie Dobiášová *19. 9. 1940 +29. 7. 2006, Hrachovec 166
Milan Vavro *23.1.1937 +29.7.2006, Na Šišťotě 276
Jana Manová *9. 1. 1957 +3. 8. 2006, Zd. Fibicha 1209
Marie Hajdušková *25. 7. 1914 +6. 8. 2006, Jarcová 167

Branky

Jaroslav Jakeš *8. 12. 1923 +18. 6. 2006, Branky 173
Jiří Havran *11. 4. 1948 +26. 6. 2006, Police 79
Marie Adamíková *13. 4. 1924 +7. 8. 2006, Branky 34